

PER BØDKER ANDERSEN

POLITIKER: Den 67-årige eks-borgmester om kriller i maven op til et valg, fødselsforberedelser og fascinationen af modeljernbaner.

MANDEPORTRÆT

Af Anders Hjelmer Paulsen
Tlf. 7211 4006,
ahp@jv.dk

Foto: Maria Tuxen Hedegaard

Lag på lag bygger man op til et ønske om at være med til at bestemme og beslutte. Det blev starten på min interesse for politik og for samfundet.

Jeg var med til at starte Det Lille Teater i Blæsbjerggade. Vi var en gruppe unge mennesker, som mente, at byen hungrede efter mere kultur. Det blev et helt sort-malet kælder-teater. Vi havde den der attitude, at folk bare kunne komme an! Det blev en del af min udvikling til mand, selvom der ikke var noget specielt maskulint over det. Det var en ubevidst træning i det, jeg senere kom til at beskæftige mig med.

Jeg har altid elsket at underholde. Jeg har været med i mange revyer og har også lavet kabaret. Det har aldrig været et problem for mig at stå foran mange mennesker og være i centrum af al opmærksomheden. Der er så mange skuespillere, der siger, at de er nervøse, inden de går på scenen, og det er sikkert også rigtigt. Men i det øjeblik du står på scenen, så fokuserer du al din energi på opgaven. Så tænker du kun på én ting; at få budskabet ud til publikum.

Det er det samme i politik. Når du er i en forhandling, er der ikke plads til nervøsitet. Der er du nødt til at være 100 procent koncentreret.

Det er noget andet op til et valg. Hvis du ikke har kriller i maven på det tidspunkt, så er der noget galt. Det er en utrolig flot ting at gå til valg, og man er altid nervøs for, om det skal lykkes. Men jeg har det sådan, at hvis man tvivler på, om man er i stand til at løse en opgave, så skal man overveje, om man overhovedet bør give sig i kast med den.

Min største succesoplevelse var de fire gange jeg blev far. Den første kom, da jeg var 22 år og den sidste, da jeg var 32. Jeg ved ikke, om jeg var klar til at blive far, men når jeg ser på resultatet i dag, så var jeg vel. Det var ikke direkte planlagt, at vi skulle have børn så tidligt, men vi ville gerne hinanden, og vi var sikre på, at vi også gerne ville have børn.

Jeg var med til fødselsforberedelserne, og det var skam spændende. Det er jo rigtig pinefuldt arbejde for en kvinde at føde. Men i det øjeblik, at ungen skrigger, så er tavlen pludselig vasket ren. Så har det ikke længere gjort ondt, for nu er al fokus rettet mod barnet. Det er et af de tidspunkter i ens liv, hvor verden ændrer sig. Man står i en fantastisk lykkes og gør sig slet ingen tanker om, hvilke udfordringer,

Jeg var kun 19 år gammel, da jeg kom ind med færgen til England. Derefter tog jeg toget videre til Liverpool Street, hvor jeg skulle læse på London School of Drama. Jeg vidste ikke, hvor jeg skulle bo, så det var en meget speciel oplevelse. Dengang var det dog begyndt at blive mere normalt at rejse til udlandet for at studere. Jeg var jo en del af 68-generationen.

Rejsen gjorde mig ikke til en mand, for det har været en glidende udvikling. Det med at sige, at det skete den 12. juli klokken 22.30, og hun var rødhåret – det er langt fra min egen dannelsesproces.

Det lå i kortene, at jeg skulle læse dramaturgi, for min far ejede et teaterforlag. Jeg gjorde desværre ikke uddannelsen færdig, for min far blev meget syg, og jeg besluttede derfor at overtage teaterforlaget sammen med min kone. Vi har aldrig fortrudt, at vi fulgte den vej. Man kan sagtens opnå ting i livet uden stor uddannelse. Tag bare Per Hækkerup, som heller ikke gjorde sine studier færdige – han endte som udenrigsminister.

Jeg havde en god legekammerat, da jeg gik på Sct. Nicolai Skole. En dag efter sommerferien var han pludselig væk. Han var blevet flyttet til hjælpeskolen, der lå lige på den anden side af skolegården – der hvor stadsarkivet ligger i dag. Der var dog fælles skolegård, men jeg husker meget tydeligt, at der var tegnet en hvid streg mellem den ene og den anden skolegård. Der gik en gårdvagt og kontrollerede, at ingen krydsede den streg. Jeg hørte til på den ene side og min legekammerat på den anden. Jeg syntes, det var dybt uretfærdigt.

Min farmor boede på De Gamles Hjem i Kolding – det som i dag hedder Låsbyhøj. Hun havde ikke sin egen bolig, men boede i en dobbeltstue. Jeg var kun otte år på det tidspunkt, men jeg kan huske, at jeg syntes, det var synd for hende.

»Min fascination af tog og jernbaner ligger faktisk i mine gener. Min mormor og morfar var stationsbestyrere på Egtvedbanen, og da den blev nedlagt i 1930, blev de bestyrere på Trolldhebanen.«

der vil komme hen ad vejen.

Jeg har lært, at det er vigtigt at rose sine børn. Ros fremmer utrolig meget. Hvis du hakker på dine børn, og siger »det der kunne du gøre bedre!« og »hvad er det for en karakterbog!«, så ender det galt.

Det er hårdt arbejde at blive god til noget. Men sådan er det bare. Du vinder heller ikke Cavlingprisen ved at skrive af efter de andre.

Jeg kan godt blive vred. Men min lunte er lang, før jeg tænder af. Det er hændt over for mine politiske kollegaer, men jeg har

altid kunnet tale med dem igen bagefter.

Jeg tror, det er en misforstået opfattelse, at man bliver mere rolig med alderen. Jeg har i alt fald oplevet ældre mennesker, der burde have en lang livserfaring, fokusere på petitesser og blive vrede over ting, jeg synes hører til i småtingsafdelingen.

Jeg tror ikke, der findes perfekt lykke. Så skulle du have en regnebog og en facilitliste, men den findes ikke. Der findes lige så mange regnebøger, som der findes mennesker, så jeg går ikke og gradbøjer lykke. Man kan ikke sige, at jeg i dag er 82 procent lykkelig, og i forgårs var jeg 42 pro-

cent lykkelig.

Når jeg skal slappe af, går jeg ind og spiller på mit klaver. Jeg er meget jazz- og swingorienteret. Da jeg havde kontor på rådhuset, skulle jeg nogle gange have en cd sat på. Det var vigtig for min daglige stemning.

Enhver mand bør læse »I Kongens Navn« af Bo Lidegaard. Den handler om Henrik von Kauffmann, der under 2. verdenskrig stort set lavede sin egen udenrigspolitik og gav amerikanerne lov til at bygge militære anlæg i Grønland. Først blev han kaldt for landsforræder, og senere blev han hædret for det. Bogen har en

sindssygt dramatisk slutning, hvor Kauffmanns kone slår ham ihjel, fordi han ikke skal lide en pinefuld død af kræft. Det er virkelig sådan, at min gamle dramaturgiske sans kommer op i mig og siger »sikket et drama!«.

I min tidlige barndom gik jeg nogle gange med min far i hånden fra vores adresse på Dyrehavevej og ned til banegården. Vi skulle ned og kigge på de store damplokomotiver, der kom rulende med de lange togstammer. Det fascinerede mig, og det gør det stadig. Det er en fantastisk opfindelse. Det er jo bare to stykker jern og et par hjul.

Jeg fik min første modeljernbane som niårig. Jeg har stadig mange modeltog, og de bliver mere og mere avancerede. I gamle dage skulle vi selv lave fløjtelige sanser kommer op i mig og siger »sikket et drama!«.

Det er vigtigt at være et legebarn og forblive nysgerrig over for nye indtryk. Det kan godt være, at der er ting, man ikke kan lide, men man skal aldrig udelukke dem på forhånd. Jeg kan for eksempel huske, at min søn på et tidspunkt kom hjem med nogle forvrængningspedaler til sin guitartar. Det lød ganske forfærdeligt i mine ører. Lige indtil jeg kunne begynde at se et mønster i det.

Pludselig var der en komposition, og så kunne jeg følge ideen. Det kræver bare, at man gider bruge tid på at forstå det.

At holde sig ung er ikke et spørgsmål om at købe dyre cremer eller træde rundt på en kondicykel. Det handler alt sammen om hjernen. Det begynder i ens eget sind.

Jeg mødte min kone, da jeg startede i mellemkolen. Jeg var 12 år og gik i skole med hendes storebror. Dengang var hun jo bare lillesøsteren. Det var ikke kærlighed fra første færd. Men det blev det heldigvis siden.

I påsken går JyskeVestkysten tæt på seks kendte koldingensere og spørger dem, hvilke oplevelser der gav dem »hår på brystet« og gjorde dem til mænd.

Læs de følgende dage om:

- Lasse Boesen, håndboldspiller (2. påskedag)
- Jørn Pedersen, borgmester (torsdag)
- Har været bragt:
- Mogens Leander (skærtorsdag)
- Pierre Legarth, direktør (langfredag)
- Jesper Riefensthal, skuespiller (lørdag)

BLÅ BOG

- 67 år.
- Gift med Helen Bødker Andersen. Sammen har de fire sønner.
- Var borgmester i Kolding Kommune fra 1985 til 2009, valgt for Socialdemokraterne.
- I dag bestrider han posten som 2. viceborgmester i kommunen.
- Har læst sprog og drama og drev frem til 1998 Dansk Teaterforlag, hvorefter hans søn overtog denne forretning.
- Han er formand for Deponi Syd og næstformand i Trekantens affaldsselskab, ligesom han er præsident for Union of the Baltic Cities. Derudover er han medlem af EU's Regionsudvalg.
- Ved kommunalvalget i 2005 fik han 10.353 personlige stemmer, svarende til knap 23 procent af samtlige afgivne stemmer.
- Ved kommunalvalget i 2009 fik han 3520 personlige stemmer.

Jeg kigger da også efter smukke kvinder. Men de gør faktisk mest indtryk på mig, hvis de har en god udstråling. Hvis man kan se på kvinden, at hun er ægte. I gamle dage kaldte man det »en solid« kvinde. Jeg kan også godt lide kvinder, der har stået for noget og holdt sammen på noget.

Jeg bliver nogle gange overrasket over, hvor få mennesker, der gider sætte sig ordentlig ind i tingene. Jeg har for eksempel forsøgt at sætte mig ind i, hvad islam er for en størrelse. Der er jo mange, der tænker islam som den rene korsriddertid. Man kunne gøre sig selv den tjeneste at læse lidt om baggrunden. For ek-

sempel ved at læse koranen, ligesom man læser biblen.

Jeg var rigtig bekymret den nat, hvor muren faldt. Jeg sad hele natten med fjernsynet tændt. Jeg var jo borgmester på det tidspunkt og tænkte »hold kæft, hvis telefonen ringer nu, så er det fordi, der er beredskabsalarm!« Der var ingen, der vidste, hvad det hele ville ende med. Om østtyskerne og russerne kunne finde på at sætte deres militær i gang, så vi lige pludselig ville stå i en situation med dyb krise eller krig. Men det var selvfølgelig en lykkefølelse, da vi kunne konstatere, at en masse menneske endelig fik deres frihed.